

PARÓCZAI CSABA

lokális felmelegedés

csak azt a két órát kellene
valahogy
kihagyni
este kilenc és tizenegy között
megtagadni a megszűnéshez nem vezető út
utolsó stációit
és nem az elkerülhetetlen bekövetkezte elől
félelmelettől menekülve
csak a lassan megszokás miatt
hogy ezt is
hogy birkává vénül
a bárány
hogy nem magasztosul a felmutatott
hogy marad az én lefekszem
marad az összekulcsolt kéz
a kitárt tenyerek helyett
mert ilyenkor nem fogad a jóisten
nincs báj báj lájf derengő kékes fény
csak valami csíkos pizsama
nyirok helyett
mentolos frissesség a szájban
s hogy a letakart alatt
még
felmelegszik az ágy

a szív az olyan

tudja-e Kedves hogy milyen a szív
a szív az csak olyan hogy ott lehet hagyni
és nem csak san franciscoban
de minden utcasarkon
kapualjban
aluljárók nedves fala tövében
és nincs ám ingenyinkubátor
hogy befogadja a szerelemgyereket

látja valami szívérvet keresnék
a holnapba fúródás bizonyossága helyett
ahogy visszaszólna a csőbetolt lőszer
a célpontot látva
ám hiába
gyermekeim
vallanak rám
ám
nem szőhetik kendővé
az ittlét konyharuháját
arcuk helyett kezük
törlik a mába

adjon felmentést azért Kedves
a még nem értőknek
a tékozlásért
az elfogadott
megalkuvás nélküli jóért
valamennyiünknek
s nekem azért a szívtelen szerelemért
amivel
még mindig
és újra
magát szeretem

KUPCSULIK ÁGNES

függönyöd...

függönyöd a hóesés legyen ne hagyd hogy győzzenek a tárgyak ha elárasztanak ha nyakad köré tekerednek lábadnak gáncsot vetnek mellkasodon dörömbölnek szabadulj meg tőlük előbb azoktól amik emlékeztetnek valakire vagy valamire aztán szórd el a míves csillogó sárga fémekeket és a dolgokat amelyekre azt szokták mondani ah vagy semmit csak irigységre ingerelnek másokat égesd el bútoraid a ruhát amit első keresetedből vettél a fényképeket melyekről halott szerelmek és szeretett halottak hunyorognak át a vakító időn (ne sajnáld, tőlük már úgy sem szabadulhatsz, lépéseikből raktad össze járásod is) utoljára maradnak a könyvek igen a könyveid végül egyetlen rogyott gerincű kötet nevezhetnének támad mért bálnád ekkorra már minden befejezett a fontos sorok ereidben folynak a többi meg kívül marad a kongó házban semmi vagy mégis darab papír a padlón kicsit odébb ujjaidhoz szelídült tollad (rúgj bele, törd össze, szaggasd szét!) de te hajolsz mint fészkükből kiesett fiókákhoz gyöngéden lehajolsz hogy fölemeld